

kovává dvojí samostatnou funkci řídící. Pak by mu však příslušel taky d v o j í funkční přídavek — jednak řídícího učitele školy obecné, jednak ředitele školy občanské, a pak by také k a ž d ý z těchto dvou přídaveků se skládal samostatně ze shora uvedených dvou složek (základní a dle tříd vyměřené), při čemž by také každý z obou přídaveků byl vázán na svoje samostatné omezení co do nejvyšší výměry, totiž přídavek za obecnou školu do 500 K a přídavek za občanskou školu do 700 K.

Dle toho činily by pak funkční přídavky ředitele trojtřídní školy obecné, sloučené s trojtřídní školou občanskou: a) za školu obecnou $200 K + (3 \times 50) = 350 K$, b) za školu občanskou $300 K + (3 \times 50) = 450 K$, tedy — jelikož ani přídavek ad a) ani přídavek ad b) nepřevyšuje shora zmíněnou hranici 500 resp. 700 K... úhrnem 800 K.

K tomuto důsledku však nedospívá ani nař. rozhodnutí ani se takového výpočtu nedomáhala zúčastněná strana, a odporoval by takovýto postup také shora vyložené povaze j e d n o t n é správy sloučené školy obecné a občanské.

V daném případě přísluší tudíž zúčastněné straně základní přídavek (jeden) per 300 K a přídavek za 6 tříd per 300 K, úhrnem ročně 600 K.

Z těchto úvah bylo nař. rozhodnutí zrušiti podle § 7 zák. o ss.

Č. 4873.

U č i t e l s t v o: Učitel, který byl pravoplatně pensionován dnem 31. prosince 1922, nemá nároku na výměru pense z pensijní základny vyměřené podle zák. č. 394/1922 (dle právního stavu před zákonem č. 287/1924).

(Nález ze dne 5. září 1925 č. 16.534).

V ě c: Bedřich W. v Č. proti ministerstvu školství a národní osvěty o výměru odpočivných požitků.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á.

D ů v o d y: St-l, učitel veř. obecné školy v Č., byl dán na svou žádost výnosem zšr-y v Praze z 15. září 1922 dnem 31. prosince 1922 na trvalý odpočinek, a poukázáno mu výslužné od 1. ledna 1923. Žádosti jeho ze 16. dubna 1923 za novou úpravu pensijních požitků na základě zákona z 20. prosince 1922 č. 394 Sb. zšr vynesemím z 3. října 1923 nevyhověla, ježto byl žadatel pensionován ještě p ř e d počátkem platnosti cit. zákona a dodatečné odložení termínu pensionování je zásadně vyloučeno. Odvolání z tohoto výroku podané bylo nař. rozhodnutím zamítnuto z důvodů vynesení v odpor vzatého.

O stížnosti, vytykající nesprávné právní posouzení, uvažoval nss takto:

Vlastní předmět dnešního sporu tvoří otázka, má-li učitel veř. školy národní, který byl dán pravoplatně dnem 31. prosince 1922 na trvalý odpočinek, nárok na výslužné podle zák. z 20. prosince 1922 č. 394 Sb., či náleží-li mu odpočivné požitky podle předpisů platných před účinností zákona toho. — — —

Dání do výslužby jest individuálním správním úkonem, kterým se provádí změna ve služebním a právním postavení osoby učitelské, a může proto pro výklad jeho směrodatným býti v případě sporu především projev vůle příslušného orgánu státní správy, jak došel výrazu ve

slovném podání, obsaženém v listině o aktu tom vydané. Může tedy býti základem pro posouzení rozsahu zmíněného správního aktu toliko obsah listiny, dání do výslužby právně prokazující a sluší tudíž rozuzlení sporné otázky hledati jediné v logické analýse slovního znění pensijního dekretu.

Jak z obsahu správních spisů vysvítá a jest i stížností přiznáváno, byl dán st-l na trvalý odpočinek v úvodu vyznačeným výrokem zšr-y, intimovaným mu dekretem osv-u v Č. z 20. října 1922, dnem 31. prosince 1922 a byl také tímto dnem — jak nesporno — sprostěn služby učitelské. Již z přirozeného významu slov v tomto právním aktu použitých je zřejmo, že cítil jimi projevíti činitel ze zákona k tomu povoláný svou vůlí, aby činné působení st-lovo ve školské službě přestalo v časovém ohledu dnem 31. prosince 1922 a aby tedy uplynutím tohoto dne končila jeho činná služba. Tato vůle pensijním dekretem právně manifestovaná došla také svého realizování tím, že byl st-l zmíněným dnem sprostěn činné služby a že od tohoto okamžiku skutečně přestal působiti jako aktivní učitel na veř. škole národní a odešel do výslužby. Potom však nebyl dne 1. ledna 1923 — a to již od počátku tohoto dne — v aktivní službě — jak stížnost ostatně sama doznává — a nemůže se dovolávati pro žádané zvýšení svých zaopatřovacích požitků předpisů zákona č. 394/1922, který podle § 22 nabyl účinnosti dnem 1. ledna 1923 a vytvořil zvýšenou základnu služného jen pro ty státní zaměstnance, kteří byli toho dne ještě v aktivní službě (srov. díl I § 1 cit. zákona slova »služné aktivních státních úředníků« atd.).

Neměl-li však st-l dnem 1. ledna 1923 právního nároku na služné, zvýšené podle cit. zákona, nemohlo tvořiti služné, to podle § 28, odst. 3 zák. č. 274/1919 Sb. jednu ze složek pensijní základny jeho a nemohlo se z něho proň výslužné vyměřiti. Ostatně nebyl 1. leden 1923 dobou, kdy st-l odešel do výslužby, nýbrž již pr v ý m dnem jeho výslužby a tedy okamžikem, který jest pro posouzení nároku na výši výslužného po rozumu právě cit. ustanovení par. zákona bez právního významu. — — —

Č. 4874.

Učitelstvo: Platí zápočet studijní doby bohoslovecké přiznaný bývalému katechetovi při jeho jmenování státním učitelem na Slovensku také pro pozdější jeho ustanovení učitelem veř. školy národní v historických zemích?

(Nález ze dne 5. září 1925 č. 16.535).

Věc: Jan V. v B. (adv. Dr. Jar. Stolz z Prahy) proti ministerstvu školství a národní osvěty o přeřazení.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: Ošv v P., prováděje zákon ze 13. července 1922 č. 251 Sb. přeřadil st-le jako odborného učitele občanské školy v B, výměry z 25. dubna 1923 a z 30. dubna 1923 z požitků VII. tř. hodn. 2. plat. stupně do požitků VIII. hodn. třídy 2. plat. stupně, nezapočítal mu však do postupu 4 studijní leta bohosloví.

Odvolání, v němž st-l poukazoval k tomu, že 4 studijní leta bohosloví sluší považovati za součást jeho služební doby, nevyhověla zšr